

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 54956-01-25

לפני: כבוד השופט דוד מינץ
כבוד השופט יוסף אלרון
כבוד השופט יחיאל כשר

העותר: מחמד עליאן

נגד

המשיבים: 1. מע"מ ירושלים
2. מס הכנסה ירושלים
3. בן זריהן, עו"ד
4. אחמד אבו קטיש, עו"ד
5. כונס הנכסים הרשמי מחוז ירושלים

עתירה למתן צו על תנאי

בשם העותר: בעצמו

פסק-דין

השופט דוד מינץ:

בגדרי עתירה זו מבקש העותר כי נורה לרשויות המס שייכללו חובותיו בצו ההפטר שקיבל ביום 26.9.20217 במסגרת פש"ר 15626-12-14 (להלן: הליך פשיטת הרגל).

1. העותר טוען כי חובותיו לרשויות המס (מע"מ ומס הכנסה) נוצרו בגין הוצאת חשבונות שלא כדין על ידי חברה הרשומה על שמו. בשנת 2006 פנתה באת-כוח העותר שטיפלה בהסדרת חובותיו למע"מ והסבירה כי העותר סובל ממוגבלויות שונות ובעל נכות רפואית בשיעור של 80%, וכי הוא נפל קרבן למעשה מרמה כאשר הגורמים שפעלו בחברה הם אלו שיצרו את החובות ללא מעורבותו, ומכאן שאין לייחס לו את החובות. מאז מכתב זה לא ננקט נגדו כל הליך לגביית החובות. רק בחלוף מספר שנים, בשנת 2010, קיבל העותר דרישה ממע"מ לתשלום חוב בסך של 116,000 ש"ח, ולאחר מספר חודשים אף קיבל דרישת תשלום נוספת בסך של 274,202 ש"ח. בשנת 2014 פתח העותר בהליך פשיטת רגל, וכלל ברשימת חובותיו את החובות לרשויות המס (שהעמיד על סך

של 274,202 ש"ח למע"מ ועל סך של 61,307 ש"ח למס הכנסה). זאת למרות שסבר כי חובו למע"מ התייתר עקב פניית באת-כוחו בשנת 2006, כאמור. ביום 27.9.2017 קיבל העותר צו הפטר וסבר כי הצו כולל את כל חובותיו למעט חוב מזונות שחב למוסד לביטוח לאומי.

2. אלא שבחלוף מספר שנים, בשנת 2022 הופתע העותר לקבל דרישת תשלום ממע"מ, בה התברר לו כי החוב שמקורו בשנת 2004 עודנו קיים. על כן ביום 13.3.2024 הוא פנה למע"מ, ועל פי טענתו ביום 16.4.2024 קיבל מענה בו צוין כי בקשתו למחיקת חובו נדחתה הואיל והוא נוצר במרמה. בעקבות זאת הגיש העותר בקשה לבית המשפט של פשיטת רגל בה ביקש כי יובהר שחובותיו לרשויות המס נכללים בצו ההפטר שקיבל בשנת 2017. עם זאת, לאחר קבלת עמדת מע"מ, לה הסכימו הנאמן וכונס הנכסים הרשמי, קבע בית המשפט ביום 10.12.2024 כי החוב למע"מ הוא חוב בגין קנס ומשכך אינו בר הפטר לפי סעיף 69 לפקודת פשיטת הרגל [נוסח חדש], התש"ם-1980 (להלן: פקודת פשיטת הרגל).

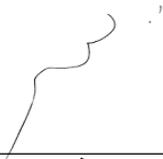
3. במסגרת העתירה טוען העותר כי חובותיו לרשויות המס התיישנו. באשר לחוב למע"מ נטען כי הוא התיישן באופן מהותי, מאחר שנוצר בשנת 2004 ובמועד קבלת דרישת התשלום ממע"מ ביום 31.1.2010 תקופת ההתיישנות הקבועה לפי חוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 חלפה; וכי היעדר הליכי גביה מצד רשויות המס בין השנים 2022-2005 (למעט התקופה שבין השנים 2015-2017 עת התנהל הליך פשיטת הרגל) מונע מהם לגבות כיום את החובות. כן נטען כי הנטל להוכיח שחובותיו נוצרו במרמה רובץ על רשויות המס, ונטל זה לא הורם, וכי שגה בית המשפט עת הפנה לסעיף לא רלוונטי בפקודת פשיטת הרגל בעניינו.

4. דין העתירה להידחות על הסף. באשר לטענות העותר כלפי החלטתו של בית המשפט לפשיטת רגל בנוגע לשאלה האם החוב כלפי רשויות המס נכנס בגדרו של ההפטר שניתן לו, הרי שהגשת עתירה לבית משפט זה אינה משמשת הליך עוקף לנקיטת הליכי הערעור הקבועים בדין (בג"ץ 66011-02-25 בן שלמה נ' המוסד לביטוח לאומי (26.2.2025); בג"ץ 15963-01-25 אלישאקוב נ' א.ד.א.ב. בוננס בע"מ, פסקה 5 (14.1.2025)). גם בכל הנוגע לטענות העותר לגבי עצם קיומו של חוב כלפי רשויות המס, עתירה לבית משפט זה אינה האכסניה המתאימה לבירורן.

6. למעלה מהצורך אוסיף כי על פני הדברים, חובותיו של העותר כלפי רשויות המס אינם ברי-הפטר לפי אחת משתי החלופות הראשונות שבסעיף 69(א) לפקודת פשיטת הרגל, או שתיהן יחד, ומשכך לא נראה כי נפלה טעות בידי בית המשפט.

העתירה נדחית. משלא נתבקשה תגובה, בנסיבות העניין, לא ייעשה צו להוצאות.

ניתן היום, כ"ט שבט תשפ"ה (27 פברואר 2025).

יחיאל כשר
שופט

יוסף אלרון
שופט

דוד מינץ
שופט